

Arrest

nr. 247 266 van 12 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 22 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2020.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op 18 juni 2009 in bezit gesteld van een verblijfsrecht in functie van haar vader. Zij werd op 20 maart 2014 in bezit gesteld van een F+kaart, geldig tot 20 maart 2019.

Haar verblijfsrecht werd gesupprimeerd op 18 januari 2017 nadat zij vertrokken was naar Senegal.

Zij bood zich op 7 mei 2018 aan bij de grenscontrole van de nationale luchthaven te Zaventem komende met een vlucht vanuit Algiers en vergezeld van haar moeder, N. M. Zij verklaarde dat zij wegens medische redenen naar Senegal was gegaan en er sedert drie jaar bij familie had verbleven.

Op 7 mei 2018 werd een bijlage 37 – attest van afneming van een verblijfs-/vestigingsvergunning genomen wegens het niet uitoefenen van het recht op terugkeer binnen de wettelijk bepaalde termijnen.

Op 14 mei 2018 verzocht de verzoekende partij om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Op 23 mei 2018 werd zij verzocht om de bewijzen van haar aanwezigheid in België voor te leggen gedurende de periode van 30 april 2014 tot 7 mei 2018. De verzoekende partij nam hiervan kennis op 4 juni 2018 en werd één maand toegekend om de nodige stukken voor te brengen.

Op 13 juni 2018 diende de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in (bijlage 19ter) als descendent van haar Belgische vader, C. O. op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 december 2018 werd de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Op 10 januari 2019 diende de verzoekende partij een annulatieberoep in tegen voormelde bijlage 20. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwierp op 25 april 2019 het annulatieberoep bij arrest nr. 220 308.

Op 25 augustus 2020 werd de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“De heer, die verklaart te heten

Naam: C.

Voornaam: D.

Geboortedatum: (...)1993

Geboorteplaats: Dakar,

Nationaliteit: Senegal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie beslissing weigering herinschrijving dd. 15.02.2019, dewelke aan betrokkene werd betekend op 28.02.2019. Er werd geen beroep aangetekend tegen deze beslissing.

Zie eveneens motivatie beslissing tot weigering van het verblijfsrecht dd. 11.12.2018. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 14.12.2018. Er werd vervolgens beroep aangetekend, echter werd de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht bevestigd door de RvV bij arrest 220.308 op 25.04.2019.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen in het Rijk is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene verklaart voor een periode van 3 jaar het Rijk verlaten te hebben. Het gezinsleven kan derhalve niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Hij stelde zelf dat zijn afwezigheid een medische grondslag zou gehad hebben, echter legde hij hier niets van voor. Bovendien kon hij klaarblijkelijk, mocht er daadwerkelijk sprake zijn geweest van medische problemen op naam van betrokkene zelf, wel de nodige medische zorgen ontvangen in het land van

herkomst. Voorts, uit het dossier blijkt dat een deel van de familie van betrokkene zich kennelijk in België gevestigd heeft. Dit kan een bevel aan betrokkene echter niet in de weg staan. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan hij niet langer in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de hier in België verblijvende familie. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn, noch zou kunnen blijken dat hij totaal geen familie meer heeft in het land van herkomst, na een verblijf aldaar van 3 jaar. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) iuncto de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent (stuk 1):

“Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen in het Rijk is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene verklaart voor een periode van 3 jaar het Rijk verlaten te hebben.

(...)

Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de hier in België verblijvende familie. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn, (...).”

Uit bovenstaande passage mag afdoende duidelijk blijken hoe werkelijk geen enkel ernstig individueel onderzoek heeft plaatsgevonden.

Verzoeker is gediagnosticeerd met een ernstige vorm van chronische psychose en schizofrenie (stuk 9a).

Verzoeker werd sinds terugkeer naar België – na een ernstige suïcidepoging in Afrika waarbij hij met een mes zijn eigen abdomen trachtte open te snijden (stuk 11) – reeds meermaals psychiatrisch gehospitaliseerd.

Na intussen bijna twee jaar intensieve therapie en medicamenteuze behandeling sinds terugkeer uit Afrika, is de situatie eindelijk terug ietwat onder controle, doch waarbij de behandelende psychiater zeer duidelijk stelt (stuk 8):

“Om zich te kunnen handhaven in de maatschappij is daarom hulp en toezicht door de familie onontbeerlijk. Levenslang neuroleptica met controle op toediening is aangewezen.”

Alsook:

“Toezicht inname medicatie + hulp bij ± alle activiteiten en algemeen dagelijks leven (ADL), zie verslag dd. 20.08.20”

Verzoeker is m.a.w. géén volwassen persoon van wie kan worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in Senegal zonder bijstand van moeder en vader dewelke zijn primaire zorgfiguren zijn. Zijn vlucht naar Senegal hetgeen hij in een ernstige psychose met een dramatische en bijna fatale suïcidepoging diende te bekopen mag hierbij afdoende bewijs zijn...

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat “evenmin sprake is van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene (...)” (stuk 1).

Nochtans werd de medische problematiek – weliswaar ietwat beknopt – uitdrukkelijk ten berde gebracht in de procedure voor de Raad in de zaak met rolnummer RvV 228.355 met de Dienst Vreemdelingenzaken als verwerende partij (stuk 7).

Zo is op blz. 4 van het arrest nr. 220.308 o.a. te lezen (stuk 7):

*“Verzoeker kan niet alleen reizen of voor zichzelf zorgen (...)
Ter plaatse heeft verzoeker eerst therapieën gevolgd bij traditionele sjamanen (...)
Verzoeker is niet in staat om te werken”*

Verweerder kan dan ook niet zonder schending van het zorgvuldigheidsbeginsel poneren dat er “geen sprake is van enig probleem betreffende de gezondheid” van verzoeker (stuk 1).

(...)

(RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016)

In dit hierboven geciteerd arrest werd het “bevel om het grondgebied te verlaten” om deze reden dan ook terecht vernietigd.

Een identieke beoordeling dringt zich in casu op.

Het is vaststaande rechtspraak van de Raad dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een ernstig individueel onderzoek nodig maakt.

“Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk.”

(RvV nr. 210.883 van 12 oktober 2018)

De eenvoudige blote bewering dat “artikel 74/13 wel degelijk in overweging wordt genomen”, terwijl dit haaks staat op de feitelijke toedracht en het administratief dossier, gaat dan ook niet op.

Alwaar verweerder geen blijk geeft van een deugdelijke feitenvinding, minstens kennelijk onzorgvuldig te werk is gegaan bij de aflevering van dit bestreden bevel, dringt de verbreking van dit bevel zich op.

Ten overvloede;

Geen BGV mag worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432).

“Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

(RvV 4 februari 2013, nr. 96.569)

“Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM.”

(RvV nr. 116.432 van 27 december 2013)

Naast het EVRM primeert ook het Handvest inzake de grondrechten van de EU alsook de Belgische Grondwet op de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

“De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijk kunnen toe leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op punt te garanderen.”

(RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016 – stuk 5)

Alwaar verzoeker in Senegal finaal in een onmenselijke en vernederende situatie terecht kwam wegens gebrek aan ernstige beschikbare en toegankelijke vorm voor diens zeer ernstige aandoening, met een bijna fatale afloop inzake suicide tot gevolg, zou een terugleiding naar Senegal in hoofde van verzoeker een scheiding van art. 3 EVRM uitmaken.

Een verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook ten stelligste op.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verwijt de verwerende partij geen zorgvuldig individueel onderzoek te hebben gevoerd. Hij zou gediagnosticeerd zijn met een ernstige vorm van chronische psychose en schizofrenie. Hij zou na een ernstige suicidepoging in Afrika meermaals gehospitaliseerd zijn. Na twee jaar intensieve therapie in België zou zijn situatie onder controle zijn maar levenslange neuroleptica met controle op toediening is volgens zijn psychiater aangewezen. Hij zou geen normaal leven kunnen leiden zonder bijstand van zijn moeder en vader. Zijn medische problematiek zou hij reeds uiteengezet hebben in een vorig annulatieberoep. Een terugleiding naar Senegal zou een schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de bestreden beslissing duidelijk de wettelijke grondslag en de feitelijke motieven blijken op grond waarvan ze werd genomen. Verzoeker betwist niet

dat hij langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet voorziene termijn. Een incorrecte toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, wat de juridische basis en determinerend motief vormt van de bestreden beslissing wordt aldus niet betwist.

Verder blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening gehouden werd met de specifieke situatie van verzoeker nu expliciet melding werd gemaakt van artikel 74/13 vreemdelingenwet en de daarin vervatte elementen werden besproken. De beslissing luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen in het Rijk is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene verklaart voor een periode van 3 jaar het Rijk verlaten te hebben. Het gezinsleven kan derhalve niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Hij stelde zelf dat zijn afwezigheid een medische grondslag zou gehad hebben, echter legde hij hier niets van voor. Bovendien kon hij klaarblijkelijk, mocht er daadwerkelijk sprake zijn geweest van medische problemen op naam van betrokkene zelf, wel de nodige medische zorgen ontvangen in het land van herkomst. Voorts, uit het dossier blijkt dat een deel van de familie van betrokkene zich kennelijk in België gevestigd heeft. Dit kan een bevel aan betrokkene echter niet in de weg staan. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan hij niet langer in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de hier in België verblijvende familie. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn, noch zou kunnen blijken dat hij totaal geen familie meer heeft in het land van herkomst, na een verblijf aldaar van 3 jaar. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.”

Verzoeker betwist niet dat er op het moment van de bestreden beslissing geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende was. De elementen die verzoeker aanhaalde in het kader van een vorige annulatieprocedure, zonder dat deze elementen en de daarbij horende stukken werden overgemaakt aan de verwerende partij, doen geen verplichting ontstaan in hoofde van de verwerende partij om hieromtrent te motiveren in het kader van de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Het staat verzoeker vrij, indien hij de mening is toegedaan dat hij geen uitvoer kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, een verzoek te richten tot verlenging van de termijn. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat hij dergelijk verzoek zou hebben gericht.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond te meer nu in de bestreden beslissing opgemerkt werd dat verzoeker medische zorgen lijkt te hebben gekregen in zijn herkomstland, wat in het verzoekschrift niet wordt weerlegd.

M.b.t. de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders niet wordt vermoed en dat het dus aan verzoeker toekomt om bijkomende banden van afhankelijkheid aan te tonen. Bij gebrek aan die bewijselementen toont verzoeker zich niet aan dat hij zich kan beroepen op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM. Bovendien werd zijn aanvraag gezinshereniging reeds negatief afgesloten met een verwerpingsarrest van de RVV.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3. De verzoekende partij voert in haar enig middel onder meer de schending aan van artikel 74/13 en artikel 8 van het EVRM iuncto de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit deze bepaling blijkt dan ook dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing moet rekening houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing bevat concrete motieven over de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, namelijk:

“Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van (...) is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Hij stelde zelf dat zijn afwezigheid een medische grondslag zou gehad hebben, echter legde hij hier niets van voor. Bovendien kon hij klaarblijkelijk, mocht er daadwerkelijk sprake zijn geweest van medische problemen op naam van betrokkene zelf, wel de nodige medische zorgen ontvangen in het land van herkomst. Voorts, uit het dossier blijkt dat een deel van de familie van betrokkene zich kennelijk in België gevestigd heeft. Dit kan een bevel aan betrokkene echter niet in de weg staan. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan hij niet langer in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de hier in België verblijvende familie. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn, noch zou kunnen blijken dat hij totaal geen familie meer heeft in het land van herkomst, na een verblijf aldaar van 3 jaar.”

De verzoekende partij stelt onder meer dat de medische problematiek uitdrukkelijk door haar werd vermeld in de procedure voor de Raad die werd afgesloten met het arrest van 25 april 2019 nr. 220 308. De Dienst Vreemdelingenzaken was ook in deze procedure de verwerende partij en was volgens de verzoekende partij dan ook op de hoogte van haar medische situatie.

De Raad overwoog in haar arrest nr. 220 308 van 25 april 2019, waarbij het beroep tot nietigverklaring dat werd ingediend door de verzoekende partij tegen de beslissing van de verwerende partij van 11 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) onder meer als volgt over het beweerd gezinsleven van de verzoekende partij en haar medische situatie:

“Wat betreft het gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen, zoals in casu, merkt de Raad op dat slechts sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, indien er bijkomende elementen van afhankelijkheid voorhanden zijn (cf. EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33). Verzoeker verwijst naar zijn medische situatie, waarbij hij stelt psychische problemen te hebben. Hij verduidelijkt dat hij ten gevolge van zijn medische situatie de bijstand van zijn ouders nodig heeft. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift medische attesten van dr. H.H., een psychiater, die verklaart dat eerstgenoemde is aangewezen op hulp van derden voor bepaalde handelingen en dat hij deze hulp momenteel verkrijgt van zijn familie in België (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift). Aldus kan worden aangenomen dat er in casu sprake is van bijkomende

elementen van afhankelijkheid, waardoor een beschermenswaardig gezinsleven kan worden aangenomen.

3.14. Verzoeker betoogt dat het noodzakelijk is dat hij in dezelfde familiale eenheid kan blijven om zijn goede gezondheid te kunnen verzekeren en stelt dat hij door de beslissing tot weigering van lang verblijf “een reële kans loopt om spoedig uitgewezen te worden, waardoor zijn stabiele gezinsband bruusk zou verbroken worden”. In deze dient de Raad evenwel op te merken dat de bestreden beslissing er als dusdanig niet toe strekt te verhinderen dat verzoeker in dezelfde familiale eenheid kan blijven. De bestreden beslissing houdt immers geen verwijderingsmaatregel in. Van een reële kans om spoedig te worden uitgewezen, is derhalve geen sprake. De vrees van verzoeker mist derhalve feitelijke grondslag.

De bestreden beslissing verhindert verzoeker bovendien ook niet om opnieuw een aanvraag in te dienen om een verblijfsrecht te verwerven, in de hoedanigheid van descendent van zijn Belgische vader.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, dient deze verblijfsaanvraag evenwel vergezeld te gaan van de nodige informatie en bewijsstukken dat verzoeker “ten laste” valt van de referentiepersoon.”

Zoals uit bovenstaande bespreking blijkt heeft de Raad in zijn arrest nr. 220 308 van 25 april 2019 vastgesteld dat er in casu sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, waardoor een beschermenswaardig gezinsleven kan worden aangenomen. De Raad kwam tot dit besluit omdat de verzoekende partij in die procedure verwijst naar haar medische situatie, waarbij zij stelt psychische problemen te hebben. Zij verduidelijkt in die procedure dat zij ten gevolge van haar medische situatie de bijstand van haar ouders nodig heeft. Zij voegde bij haar verzoekschrift medische attesten van Dr. H.H., een psychiater, die verklaart dat zij is aangewezen op hulp van derden voor bepaalde handelingen en dat zij deze hulp momenteel verkrijgt van haar familie in België (stuk 4 gevoegd bij dat verzoekschrift). Aldus kan volgens de Raad worden aangenomen dat er in casu sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, waardoor een beschermenswaardig gezinsleven kan worden aangenomen. De verwerende partij aan wie dit arrest werd betekend, kan niet onwetend zijn over de inhoud van dit arrest. Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat “M.b.t. de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders niet wordt vermoed en dat het dus aan verzoeker toekomt om bijkomende banden van afhankelijkheid aan te tonen. Bij gebrek aan die bewijselementen toont verzoeker zich niet aan dat hij zich kan beroepen op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM. Bovendien werd zijn aanvraag gezinshereniging reeds negatief afgesloten met een verwerpingsarrest van de RVV.” kan in deze dan ook niet gevolgd worden.

De motieven van de bestreden beslissing die stellen dat “Betrokkene een volwassen persoon (is) waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de hier in België verblijvende familie. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn”, kloppen dan ook niet, en miskennen het gezag van gewijsde van het arrest nr. 220 308 van 25 april 2019 van de Raad, waar uitdrukkelijk werd gesteld dat de verzoekende partij omwille van zijn medische toestand een afhankelijkheidsband met haar familie in België heeft aannemelijk gemaakt. Bovendien maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door in het kader van de bespreking van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te stellen dat “evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene” sprake is, terwijl uit het arrest nr. 220 308 van 25 april 2019 van de Raad het tegendeel blijkt. De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier. Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat “Verzoeker (niet) betwist dat er op het moment van de bestreden beslissing geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende was. De elementen die verzoeker aanhaalde in het kader van een vorige annulatieprocedure, zonder dat deze elementen en de daarbij horende stukken werden overgemaakt aan de verwerende partij, doen geen verplichting ontstaan in hoofde van de verwerende partij om hieromtrent te motiveren in het kader van de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Het staat verzoeker vrij, indien hij de mening is toegedaan dat hij geen uitvoer kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, een verzoek te richten tot verlenging van de termijn. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat hij dergelijk verzoek zou hebben gericht.” doet hieraan niets af. De verwerende partij is wel degelijk gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met alle elementen waarvan zij op het moment van de bestreden beslissing kennis had of kennis had moeten hebben. De elementen die naar voor werden gebracht over de gezondheid van de verzoekende partij in een eerdere annulatieprocedure maken dergelijke elementen uit wanneer zij uitdrukkelijk worden vermeld in een arrest van de Raad.

In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij ook naar de motivering van de beslissing weigering herinschrijving van 15 februari 2019, waartegen de verzoekende partij geen beroep zou ingesteld hebben. Uit de inhoud van deze beslissing blijkt dat daarin geen enkele melding wordt gemaakt van de medische toestand van de verzoekende partij. De herinschrijving van de verzoekende partij werd geweigerd om de enkele reden dat de verzoekende partij niet kon aantonen het land geen twee jaar verlaten te hebben. De verwerende partij oordeelde dat *“overeenkomstig artikel 19 §1 van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht (wordt) verloren door een afwezigheid van meer dan twee jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht heeft verloren.”*.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet iuncto de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde van 25 augustus 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU